

M A R I A N E M I D E

Novice

DØDEMAGERSKEN 1

KRABAT

MARIANE MIDE

Novice

DØDEMAGERSKEN 1

KAPITEL 1 DE GYLDNE

De Gyldne kommer midt i høsten. En sabeltrane kommer med budskabet om deres ankomst, og hvert år bliver unge mænd og kvinder taget bort. Denne sommer er jeg fyldt sytten, og nu er det min tur.

Som altid denne dag er torvet i Kantager fyldt med mennesker. Den lille landsbys befolkning stirrer i tide og utide mod byens hovedgade, men jeg prøver at ignorere det. Vi ved jo alle, hvad der vil ske, og hvorfor vi er mødt op. Jeg har sat mig sammen med min mor og far inde midt på pladsen. Der er nogle bænke i skyggen af det store kastanjetræ. Dem, der sidder i nærheden, har jeg normalt nemt ved at snakke med, men ikke i dag. Jeg bliver ved med at sige til mig selv, at det bare er én dag, og så er det overstået. Faktisk skal jeg bare holde ud indtil i eftermiddag, når De Gyldne tager af sted igen. Men det er svært at holde nerverne i ro, når jeg kan høre min far forbande denne dag og De Gyldne langt væk.

Og han er ikke den eneste. En gang imellem kan jeg høre vredesudbrud fra både mænd og kvinder. De siger ikke noget, jeg ikke allerede tænker: Ulykke følger altid med fa'atallere og deres

magi. Og især De Gyldne er hadede og ikke velkomne. Hele torvet summer, men det er en mørkere, utilfreds summen, der ikke minder om de livlige markedsdage.

”Arnina, skal jeg ikke flette dit hår?” Min mors stemme bryder gennem al utilfredsheden med en beroligende omsorg. Mit lyse hår hænger i bløde bølger ned foran mit bryst. Normalt er det altid flettet, men i dag rystede mine hænder for meget.

”Det må du gerne,” siger jeg og retter mig op.

Hun stiller sig bag mig, og jeg mærker, hvordan hendes fingre først reder mit hår og så deler det i tre lige store lokker. Hendes fingre er grove efter arbejdet i både marken og køkkenet, men de rutinerede, velkendte bevægelser får mig til at slappe af.

I det mindste er jeg ikke den eneste, der skal være ufrivillig hovedperson. Jeg lader mine øjne glide over pladsen uden at bevæge hovedet og forstyrre min mors arbejde. Vi er syv, der har nået en alder, hvor man enten gifter sig eller bliver taget med. Det er sådan, vi altid har gjort.

Jeg ignorerer nemt den lille stemme indeni, der spørger, om jeg er klar til at blive gift. Min mor siger, at en kvinde ikke kan gøre noget smukkere end at skabe liv. Hun siger også, at det er derfor, hun og far har hjulpet mig med at finde en mand. Som forældre er det selvfølgelig deres pligt at give mig den bedst mulige fremtid.

Og jeg er glad for den aftale, de satte i stand med Bruhns forældre for flere år siden. Hans far har en af de store gårde, og Bruhn er sød mod alle. Han er også en af dem i byen, som mine veninder ville ønske, at de selv skulle giftes med. Det vigtigste er dog, at han er herfra. Jeg skal ikke rejse væk fra alt, jeg kender.

”Sådan,” siger min mor, da hun har bundet fletningen med et bånd i enden.

Jeg takker hende og kigger kort ned ad mig selv for at se, om jeg er præsentabel. En vane, jeg har fra min mor. Fletningen falder frem, og jeg kan se det blå bånd, der passer til min kjole. Den lille pung i bæltet hænger i siden, som den skal, men jeg kan se, underskørtet er kravlet lidt op. Jeg kan ikke rette det uden at stikke hele hånden op under kjolen, så det får lov til at blive, hvor det er. Selvom det irriterer mig.

Flere fra Byrådet sidder også i skyggen, men her er ingen af de veninder, jeg plejer at have omkring mig. Jeg er alene.

Sidste år var det mig, der blev holdt væk fra dem, der skulle vurderes.

Jeg har med vilje sat mig med ryggen til den vej, de vil komme

ad. Jeg har ikke lyst til hele tiden at blive mindet om, hvad der vil ske. Men det virker ikke. Hvis jeg ikke sidder og tapper fingrene i bordet, har jeg fat i enden på min fletning og vikler den bløde tot om mine fingre. Det virker ikke helt, men det giver afløb for den rastløshed, der sidder som overfladiske vejrtrækninger øverst i halsen. Jeg ville ønske, at det snart var overstået. Ikke engang tankerne om en lykkelig fremtid med Bruhn kan fjerne den uro, der får det til at klø under huden.

Han har samme alder som mig, men fordi han også skal vurderes, er det ikke til at sige, om han er en mulig ægtemand ved dagens udgang. Det er som at have to lodder i en lodtrækning, ingen ønsker at vinde.

Jeg taler ikke med nogen om, hvor ondt det gjorde, da de tog Rold med sidste år. Det er upassende. Men det er også for det bedste, at jeg ikke har en fa'ataller i mit liv. Rold er fa'ataller nu. Han har magi, og det er bedre, at han er ude af min verden. Man kan ikke være ven med en fa'ataller. Heller ikke, selvom det er en, som man har kendt hele livet. Måske tager de ikke nogen med. Der er nogle år, hvor De Gyldne tager fra byen uden novicer, men det er ikke et håb, jeg tør stole på. I stedet forsøger jeg at koncentrere mig om, hvad min far og en af de andre mænd snakker om. Ikke, at det hjælper meget, for som hele byen snakker de kun om De Gyldne.

Jeg prøver at flytte tankerne til noget andet. Min fars samtale er ikke noget for mig. Lidt for politisk om, hvordan Gadus, kongen over Storøen, burde sikre sit rige og spærre fa'atallere inde eller sende Martes Zoblerne efter dem alle. Kongens mesterdeling, der står for kontrollen af fa'atallere, skulle hurtigt kunne skabe orden. De Gyldnes opgave er at hente unge mænd og kvinder, inden deres utrænede magi bliver farlig for deres omgivelser. Far fortsætter med at tale om, at fa'atalleres tro og liv er en skændsel.

Om de hårde ord er min fars ærlige mening, eller om frygten for, hvad der skal ske i dag, spiller ind, ved jeg ikke, men jeg kan ikke holde hans ord ud. Jeg vender opmærksomheden mod det hjørne af vores hus, som er synligt. Fars saddelmagerværksted. I dag er det lukket. Endnu længere væk, næsten ude af Kantager, kan jeg se gravpladsen og den lille bygning, der dækker over katakomberne. Jeg har kun været der en enkelt gang, men de gamle stensarkofager er ikke så uhyggelige som De Gyldne.

Den eneste, der ikke er her, er præsten. Han bruger altid dagen på at bede guderne om at være vores unge sjæle nådige. Tigger Ohial om at kæmpe for os. Jeg sender selv en lille bøn til guden for de stærke spirer og den gode høst.

Liwi løber rundt med de andre børn ovre ved brønden. Mor vil gerne have hende herover og sidde pænt, men far siger, at en pige

på otte ikke behøver at lide som os andre.

Brønden er det eneste sted ud over kastanjetræets skygge, hvor der er til at være i varmen. Hvert andet øjeblik kan jeg høre folk hive vand op. Først et plask, når spanden bliver skubbet ned i mørket, og så den knirkende lyd, når den trækkes op igen. Det kolde brøndvand bliver hældt ud over de leende børn.

Jeg prøver at lade mig optage af deres leg. De mindste børn forstår ikke alvoren af dagen. Omkring dem står mødrene og holder øje med dem. Mødrene skiftes til at trække den tunge spand op, når børnene tigger dem om det. Spanden stiller de på jorden, og børnene kæmper om at få overtaget i de små kampe ved at samle vand i hænderne og kaste det efter de andre leende børn. Lyden af latter virker næsten fremmed for mig i dag. Hele det mudrede område ved brønden er som en boble af glæde, der ikke kan nå ud til os andre.

Men i morgen er det overstået. Jeg trækker vejret dybt og indser, at jeg igen har ladet mig fange af tankerne om De Gyldne, der er på vej. Tankerne har fyldt mere og mere på det sidste. Det samme har angsten.

Men jeg bliver ikke valgt. Jeg siger ordene så fast indeni, at jeg kort tror, at jeg har talt højt. Jeg har ikke magi. Og det var kun for ritualet skyld, at jeg pakkede tasken, så jeg er klar til at tage af sted,

hvis jeg bliver valgt. Men jeg bliver ikke valgt.

Alle pakker en taske, siger jeg til mig selv og tænker på de seks andre tasker, der står rundt om i byen lige nu. Min taske skal blive, hvor den er. Jeg skal ikke nogen steder. Bruhn er her, min familie er her, og mine venner. Alt, jeg kender, er her i Kantager.

Fars stemme bliver højere og højere, og det er hårdt at holde den ude af hovedet. Han bliver ved at gentage, at hans datter ikke er fa'ataller, og det er rart at høre. Han er stolt af mig. Jeg kan se det i hans smilende øjne, når jeg hjælper ham i saddelmagerværkstedet. Men i dag er han også bange.

Alle er bange i dag.

”Er du der, Arnina?” Min far lægger en hånd på min skulder. Solen kryber ind i skyggen, og han vil have, at jeg rejser mig, så de kan flytte bænken længere ind i kastanjeskyggen.

Jeg når kun lige at sætte mig igen, før jeg får øje på min fars ansigt, der er helt blegt med undtagelse af to røde pletter på hans kinder. Han kigger hen over min skulder, og jeg kan med det samme fornemme byens stemning ændre sig. Rådmanden rejser sig for at tage imod den lille invasion af fremmede.

Det ligner samme optog som sidste år. Den forreste hest er slank og rød. Det er den race, som kun budbringere og soldater bruger. Og åbenbart fa'atallere. Jeg kan ikke lide de lange lemmer, der gør den for spinkel til at være en arbejdshest. Det er kun folk med dårlige nyheder, der har nytte af sådan en.

Bag den kommer de to vogne efter hinanden, som er trukket af rigtige heste. Store, stærke trækdyr. Jeg ser frygtsomt på den hvide lærredsdug, der får vognene til at ligne telte på hjul, men vil ikke vide, hvad den gemmer.

Kvinden på den røde hest styrer optoget længere ind på pladsen. De er alle tre klædt i den samme grå dragt. Grå bukser med en grå kjortel, der går ned til knæene. Den grå hætte er trukket op. Om taljen har de et sort læderbælte, der bliver holdt sammen af et guldspænde. Det er spændet, der har givet dem deres navn. De Gyldne. Der er mønstre på spænderne, men jeg kan ikke se, hvad de forestiller. Måden, de kommer marcherende ind i byen, får det til at vende sig i mig. De ved, at de ikke er velkomne, men de virker fuldstændig ligeglade. Respektløse. Men sådan er det hvert år.

Kantager har ikke mange, der skal prøves, og derfor er de bare tre.

Når De Gyldne tager af sted fra andre byer, holder man en stor fest.

Her holder vi høstfest for at fejre, at De Gyldne er væk. Jeg glæder mig allerede til de tærter, der står i fællessalen og venter på, at byen bliver overladt til sig selv igen.

Jeg ser rundt på de andre på torvet. Alle har vendt sig mod de ubudne gæster.

Efter rådmanden har snakket med hende på den røde hest, vender den bagerste vogn om og kører ud af byen. De andre Gyldne går længere ind på torvet og finder deres sædvanlige hjørne at sætte op i. I år er jeg ekstra opmærksom. De hvide, firkantede telte skyder op med foruroligende hast, og det går endnu hurtigere, da den sidste af de tre slutter sig til de andre efter at have stillet vognen udenfor byen. De begynder at flytte små borde og stole ind i teltene. Foran hver teltåbning hænger de et lille banner med hver sin farve. Rød, lilla og grøn.

Hele processen bliver gjort med skræmmende rutine. De har gjort dette mange gange før, og inden længe er det mig, der skal ind i et af teltene.

Ventetiden er alt for lang og alt for kort på samme tid. Rytteren på den tynde hest kalder på de to andre, og sammen stiller de sig foran teltene. De er to kvinder og en mand. En af rådmændene ringer med byklokken, der står ved templet. Den er til at varsle brand eller samle folk og deres opmærksomhed. Ikke, at det er

nødvendigt nu. Alle kigger i forvejen mod De Gyldne.

”Må guderne være med jer,” siger kvinden, der red på den spinkle hest, ud mod den ventende by.

Jeg mærker min arm bevæge sig. Den indøvede og mekaniske gestus af min langfinger og ringfinger, der rører min pande. En gestus, der viser respekt for guderne.

”Jeg hedder Eamina, og vi er glade for at være tilbage i jeres smukke by. Vi takker jer for jeres velkomst.” Stemmen er klar og selvsikker.

Fa’atalleren bliver svaret med nogle enkelte grynt fra nogle af mændene. Alle ved, at De Gyldne ikke er velkomne. Men de er ligeglade.

”Vi vil gerne bede alle, der er fyldt sytten i det forgangne år om at træde frem.”

KAPITEL 2 TELTETS MØRKE

Hele pladsen er stille. Jeg kan ikke få min krop til at bevæge sig. Et puf fra mor tvinger mig til at flytte fødderne for ikke at falde.

Fra forskellige steder på torvet træder de andre frem. Så langsomt, at den støvede, tørre jord end ikke bliver hvirvlet op af deres skridt. Carmi har længst at gå. Hun har siddet ved sin familie i udkanten af torvet. Jeg prøver at ignorere hende og finder i stedet Bruhn. Han kigger kort på mig, og selvom han hverken siger noget til mig eller sender mig et nik, ved jeg, hvad han tænker, for jeg tænker det samme: Bare De Gyldne ikke udvælger os.

Måske finder de slet ikke nogen i år. Jeg prøver igen at huske mig selv på, at det også er en mulighed. Selv ikke Carmi har fortjent dette. Måske lidt, tænker en lille stemme og minder mig om, hvordan Carmi skubbede mig ud på søen i vinter.

Isen gav efter. Jeg ville nok ikke have stået her i dag, hvis ikke Bruhn havde været hurtig og hevet mig op af det kolde vand. Jeg gyser ved tanken. Måske er det kolde vand bedre end fa'atallerne.

Turen over torvet er alt for kort. Selv luften føles tungere, jo

tættere jeg kommer teltene.

Jeg har ikke evnerne. Jeg har ikke evnerne, gentager jeg igen og igen i mit hoved. Bag mig hører jeg børnene, der stadig leger med vand. Ingen tysser på dem. Kort tænker jeg på, om Liwi kigger. Det er kun en kort overvejelse, for jeg kender svaret. Selv hvis det ikke havde været hendes søster, der lige nu var på vej over til teltene, ville hendes små, nysgerrige øjne være klæbet til optrinnet. Det er sikkert kun de mindste, der leger endnu.

De Gyldne står alle tre og smiler, som er det den bedste dag på året. Deres gyldne spænder lyser i solen, og selvom jeg helst vil holde øjnene på jorden foran mig, kan jeg ikke undgå fornemmelsen af De Gyldnes ranke rygge og løftede blikke. Min far siger, at De Gyldne kun er glade, når de kan se byer blive revet i stykker af deres handlinger. Magikerhøsten kalder han det.

”I kan sætte jer der og vente,” siger Eamina og peger til højre.

Der er sat små stole op lidt fra teltene og endnu længere fra de andre på torvet. Vi er syv. Ingen af os siger noget, men tager bare plads på hver vores stol.

”Vi tager jer ind én ad gangen.” Eamina vælger tre ud, og det virker tilfældigt. Den ene er Bruhn, og jeg beder en lille bøn om, at han kommer uskadt tilbage.

Efter få minutter er frygten ved at kvæle mig. Jeg tør ikke rejse

mig, og mine fingre tapper på mit knæ. Jeg forsøger at holde dem i ro, mens jeg tænker på, om mor senere vil skælde mig ud for ikke at sidde ordentligt. Der er en svag mumlen inde fra teltene, men jeg kan ikke høre, hvad der bliver sagt. Forventningens glæde er et tveægget sværd, siger min far altid, når han venter på dårlige nyheder. Jeg kan kun give ham ret.

Bruhn er den første, der kommer tilbage fra teltene. Han ligner sig selv, og det er næsten en overraskelse, at ulykker ikke er ramlet ned over ham og har efterladt ham med et synligt tegn på, at han har været tæt på De Gyldne. Han er bare bleg. Selv under al den farve, solen har givet ham de sidste måneder.

Bruhn peger på Carmi og fortæller, at hun skal ind i teltet med det røde banner. Hun stirrer vredt på ham, som om det er hans skyld, at hun skal ind til sin prøve.

Bruhn sætter sig på den tomme stol ved siden af min. Efter han er kommet tilbage, tapper mine fingre endnu hurtigere. Det trækker i mig efter at spørge, hvad der foregik inde i teltet, Bruhn stirrer tavst ud i luften. Måske er det bedre ikke at tale til ham, hvis han alligevel er fa'ataller.

”Du skal til lilla.”

Jeg kigger på den finger, der er dukket op midt i mit synsfelt. Fingeren tilhører Bellin, en veninde, jeg har kendt hele mit liv.

Der er køligt i teltet. Teltflappen falder tungt på plads bag mig og lukker lys og varme ude, men jeg bliver stående. Jeg er næsten blind efter at have siddet i solen, og mørket foran mig er så tæt, at det næsten presser mig tilbage ud i solen. Jeg er i mandens telt. Han sidder ved et lille bord overfor indgangen og smiler. Det er svært at se, hvad det er for et smil, for skyggerne får øjnene til at ligge dybt i hulerne.

”Velkommen til, Arnina. Kom endelig tættere på. Jeg er Duga.”

Trods varmen, løber det mig koldt ned ad ryggen, da han siger mit navn, men hans stemme er ikke, som jeg forventede. Den er grov og varm. Den får mig til at tænke på smeden og hans esse om vinteren.

Han taler med en underlig dialekt. Selvom Duga bare har sagt få ord, kan jeg genkende den fra en handelsmand, der var gennem byen for nogle dage siden. Jeg fandt aldrig ud af, hvor han kom fra. Manden opdagede, at De Gyldne var på vej og tog af sted så hurtigt som muligt.

”Arnina.” Det er svært at sige mit eget navn, mens jeg kæmper med min krop for at tvinge den tættere på. Angsten får flere svedperler frem end solen.

”Fa’atal være med dig, Arnina.” Duga rører sin pande, da han siger navnet på guden for magi.

Da jeg var lille, havde jeg lavet bevægelsen for Fa’atal, mens min mor så det, og jeg fik så meget skældud, at jeg ikke har gjort det siden. At ære Fa’atal bringer kun ulykke og død, siger hun.

”Tag plads,” siger han, og jeg mærker min krop give efter for ordren. Det er ikke magi, der får mig til at gøre, hvad der bliver sagt. Det er sytten år af min mors opdragelse.

Jeg lader mine arme blive langs siderne og tager den eneste anden plads i teltet. Den tohovedede gud for magi er ikke en, man vil give magt med sine bønner.

Duga tager sig ikke af min manglende respekt.

”Jeg skal bruge din hånd, Arnina.” Duga rækker sin hånd frem.

Jeg bevæger mig ikke. Jeg aner ikke, om han kan smitte mig med magi. Måske er det sådan, man overfører det. Det er ikke noget, jeg har hørt om, men der er sikkert mange hemmeligheder, der ikke er sluppet ud af magikernes huler.

Jeg prøver at tage mig sammen, husker min opdragelse og trækker igen en god portion luft ind, men det er svært at ignorere den krydrede duft, der omgiver mig. Timian, melisse og gederose finder plads i min næse, men denne søde duft er ny. Og sikkert farlig. Teltåbningen kalder på mig mere end nogensinde. Jeg sluger min

begyndende kvalme og lægger min hånd i hans, alt for bevidst om mine svedige håndflader. Duga vender hånden, så han kan se ned i min håndflade. Så tager han fat i den med begge hænder, strækker huden og kigger koncentreret ned i min hånd for at undersøge den.

”Jeg er kiromantiker,” siger han uden at kigge op.

Jeg ved ikke, om han forventer et svar. Jeg aner ikke, hvad en kiromantiker er.

Han studerer min hånd i evigheder. Det må være et godt tegn. Hvis jeg havde magi, ville han nok have opdaget det nu.

”Den anden.” Han griber fat om min anden hånd, inden jeg når at række den helt frem til ham.

Jeg kan ikke lide den frihed, han tager sig, men jeg siger ikke noget.

”Arnina,” siger han lavt, men mere venligt end før.

Jeg kigger automatisk op ved lyden af mit navn. Han ser mig direkte i øjnene. Jeg kan ikke lade være at stirre tilbage. Hans øjne er blå. For at dulme frygten, lader jeg, som om han ikke er fa’ataller. Han er ingenting. Hans øjne er bare glas. Jeg behøver ikke frygte at se på noget, der bare er glas. Hans fingerspidser vandrer over min håndflade og trykker på de små bjerge, hvor håndflade bliver til fingre. Hver gang han rører min hud, snurrer det en smule, og jeg mister langsomt følelsen i hånden. Havde han ikke været en af De

Gyldne, ville jeg for længst have trukket hånden til mig.

Men jeg siger ikke noget. Jeg vil ikke lade ham opdage, at jeg mærker noget. Tænk, hvis det er en del af prøven. Tænk, hvis det er magi. Til sidst følger han hver af mine fingre med sin pegefinger. Stadig uden at tage blikket fra mit.

”Ja, det var så det,” siger han, som om det er forklaring nok. ”Hvis du vil tage plads ved de andre.” Han kigger på en lille metalplade, der ligger på bordet ved siden af ham.

Jeg kan se teltenes tre farver øverst på pladen, men forstår ikke symbolerne under dem. Det er ikke de bogstaver, jeg har lært de syv vintre, jeg har haft skolegang i Kantagers fællessal. Jeg kan mærke min mors høflighed trænge sig på, og jeg skal til at spørge, om jeg skal sende den næste ind, men jeg gør det ikke. I stedet går jeg ud af teltet, kun for at blive blændet af den stærke sol og hele byen, der sidder og holder øje med, hvad der foregår. Jeg stirrer ned i jorden, mens jeg går tilbage til min plads. Jeg sætter mig på den stol, jeg efterlod. Bruhn sidder stadig ved siden af. Han prøver at holde ryggen rank, men jeg kender ham godt nok til at vide, at sveddråberne på halsen ikke kun er på grund af varmen.

To stole er stadigvæk tomme, og der går nogle minutter, før Carmi kommer ud. Hun har været inde længere end mig. De må have haft meget at snakke om; selv i min frygt kan jeg mærke en

lille medlidenhed. At være sammen med De Gyldne så længe er ikke et godt tegn. Hverken for Carmi eller hendes familie.

Da den sidste har taget sin plads, træder Duga ud af sit telt.

Kvinden, som jeg ikke kender navnet på, kommer ud kort efter, og til sidst Eamina. De har alle tre den lille metalplade i hånden og rådfører sig kort med den. Det er tydeligt, at de får flere informationer ud af den, end jeg fik.

Eamina træder et skridt frem og får uden problemer byens opmærksomhed. Byklokken, der normalt kalder os sammen ved katastrofer og ulykker, er ikke nødvendig. Alle ved, hvad der skal ske nu.

”Det er mig en glæde at fortælle, at vi har fundet en med de evner, vi leder efter,” siger Eamina og lyder både stolt og tilfreds.

Der går et forsamlet gisp gennem tilskuerne.

Mariane Mide (f. 1987) bor i Nordjylland. Hendes mål er at udforske andre livssyn, og hun nyder at udfordre andre til at tænke anderledes. Hun skriver helst inden for genrer, der sætter spørgsmålstegn ved livet gennem især mørke temaer som vold, sindssyge i bred og smal forstand og atypiske personligheder.

Mariane Mide søger at udfordre norm og konventioner gennem sin søgen efter nye måder at se verden på.

Fra tid til anden kan hun dog ikke holde sig fra de mere komiske aspekter af verden. Ikke alle spørgsmål om verden er lige alvorlige, men sjove at stille og det skaber hun plads til i sine fortællinger. Mariane har udgivet flere noveller. Dødemagersken

1 - Novice er hendes romandebut.